

ко поражение дързостта му отново възпламва и той отново се впуска съ златнитѣ си копия въ живота. Единъ мигъ по-късно — на всѣко блести капка отъ неговата кръвъ.

Съзнанието за своя жизненъ неуспѣхъ е у Димчо Дебелянова извънредно властно и фиксирано. Сждбата се изпрѣчва напреде му като врагъ, който осуetyава всѣки неговъ щурмъ, всѣка дързостъ да покори живота. Черна пѣсенъ е пѣсенъта за нейното коварство. Нѣкаква ржка на злодеецъ откъсва отъ дървото на живота грѣйналитѣ плодове — преди още да узрѣятъ, преди поетътъ да вкуси отъ сладкодъхниятъ имъ сокъ. Той остава на обруленото дърво, като есененъ листъ, който едва се държи на своето клонче.

Де мойта свежа, росна зелень,
де гроздътъ, въ късенъ зной налѣнъ?
Ахъ, моя трудъ бѣ трудъ безцеленъ,
и блѣнъ безплоденъ — моятъ блѣнъ!

Тоя мотивъ за безплодността на всѣко негово усилие преминава презъ свѣтлата поезия на Димчо Дебелянова като черна нишка, на която сж нанизани едни отъ най-хубавитѣ му пѣсни — Победенъ, Като безумната закана, Пѣсенъ, Назадъ презъ сѣнища стѣмени. Животътъ го позовава на своя пиръ не за друго, а за да разбие въ земята току що дигнатата чаша и да изгаси слънцата на едва почналия празникъ. Неговата участь е да вижда при всѣки полетъ крилетѣ си вързани, да не може да дигне дѣсница дори въ минути на безумносвещенъ гнѣвъ! Въ това е неговия трагизъмъ, трагизъмъ на безсилната воля — опънатия лжкъ, чиито стрели, ударени въ гранита на живота, рекуширатъ и раняватъ самия стрелецъ.

Все пакъ единъ-два пѣти поетътъ успѣва да стигне до пищнитѣ градини на живота и до тѣхнитѣ червеногрѣйнали плодове. Жъртвоприношение е една кар-